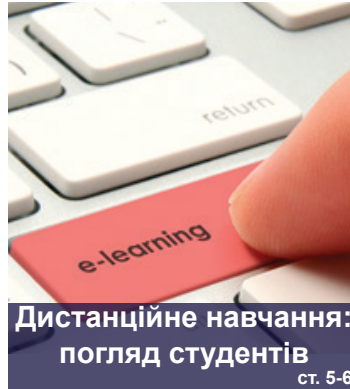
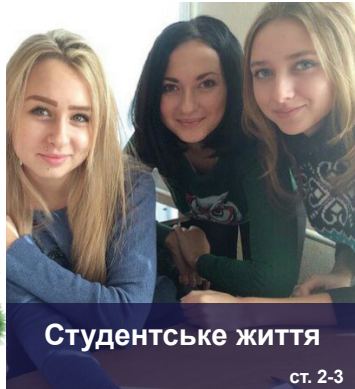

КОНОТАКТ

Навчальна газета кафедри журналістики та видавничої справи факультету української філології та соціальних комунікацій ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»

З НОВИМ РОКОМ ТА РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Т. С. ПІНЧУК

декан факультету української філології та соціальних комунікацій

Дорогі студенти й колеги!
Щиро вітаю Вас з Новим роком і Різдвом Христовим! Хай 2017 рік буде дійсно новим і щасливим для всіх Вас!

Хай доля до Вас буде щедрою,
Щоб були Ви здорові й щасливі,
Щоб не знали Ви лиха в дорозі,
Щоб стрічало добро на порозі.

Нехай білий пухнастий сніг засипає
все іскрами надії й радості ...
Будьмо завжди разом, бо лише так
легше творити добро і долати скруту!

Дорогі мої друзі!
Любі мої студенти!

Вітаю вас з Новим 2017 роком та Різдвом Христовим!

Мабуть, для кожного з нас це найяскравіше, тепле, чудове, загадкове і, безсумнівно, улюблене свято!

Кожен із нас вірить у щось своє. Тому побажаю всім в новому році здійснення бажань!

Хай радість і щастя до нас всіх
прийде,
Хай завжди надія у серці живе.
Мир всюди буде і ніжне кохання,
Хай здійсняться всі заповітні
бажання!

Н. М. КАРЛОВА

заступник декана із соціально-гуманітарної роботи факультету української філології та соціальних комунікацій

*Шановні студенти, викладачі
кафедри журналістики
та видавничої справи!*

Від щирого серця вітаю Вас з Новим роком та Різдвом Христовим!

Рік, що минає, був непростим та напруженим для держави, університету і для кожного з нас. Озирнувшись назад, можна сміливо сказати, що 2016-ий рік був прожитий не дарма. Він був насичений важливими подіями, напруженою працею, глибоким змістом та зверненнями. Цей рік подарував нам радість зустрічей і відкриттів, перемог і досягнень, новий професійний і життєвий досвід. Новий рік — це крок у майбутнє, час надій і сподівань. Тож нехай він стане для Вас роком добрих змін, здійснення задумів, нових можливостей і досягнень.

Продовження на ст. 2

Продовження, початок на ст. 1

Після тривалої перерви кафедра відновлює випуск газети «Контакт», яка була започаткована з ініціативи засновника кафедри доктора філологічних наук, професора В. М. Галич у далекому вже 2006 році. Тривалий час кафедральна газета, назву і логотип до якої придумав студент Віталій Довголаптев, виходила за редакцією проф. В. М. Галич. Про авторитет видання свідчать ті факти, що «Контакт» двічі ставав переможцем Всеукраїнського конкурсу молодіжної та студентської преси, посівши Перше і Друге місце.

Випуск «Контакту» є свідченням упевненості в тому, що наш університет, наша кафедра стоять на правильному шляху, незважаючи на складні умови, у яких доводиться нам жити й працювати. У нас великі плани на майбутнє. За підтримки керівництва нашого університету, професорсько-викладацького колективу кафедри, студентів відроджуємо давні традиції та поновлюємо у співпраці з кафедрою української літератури випуск літературно-художнього альманаху «Соняшник».

Невдовзі, уперше за останні три роки, відбудеться Регіональна науково-практична інтернет-конференція «Регіональні ЗМІ України: історія, сучасний стан та перспективи розвитку». Налагоджуємо стосунки з іншими університетами, які запрошують наших студентів взяти участь в медіатренінгах, медіашколах (Школа журналістики УКУ, Конвергентна міжрегіональна медіашкола Радіо «Свобода»), співпрацюємо з громадськими організаціями («Детектор Медіа»), відомими журналістами. Ми відкриті до нових проєктів і звершень.

Упередень Новорічних і Різдвяних свят бажаю Вам міцного здоров'я, невичерпної енергії, оптимізму, втілення в життя мудрих ідей і сміливих планів, творчих перемог, наукових осяянь, гідних друзів, надійних колег, стараних і вдячних учнів.

А.О. ГАЛИЧ

завідувач кафедри журналістики та видавничої справи, головний редактор газети «Контакт»

ВІД ПЕРШАЧКІВ – З ЛЮБОВ'Ю!

Війна на Сході України змінила долі багатьох людей. Змінила і мою. Хто б міг подумати, що майбутній шахтар стане студентом ВНЗ, який має гуманітарний напрямок. На цей час у мене є диплом за спеціальністю «Підземна розробка корисних копалин». Щоб щось змінити у своєму житті і допомогти своїй країні, я вирішив вступити до ВНЗ.

Спеціальність «Журналістика» я обрав зовсім не випадково. Я розумію, що далеко не завжди журналістам вдається донести правду, але я намагатимуся бути неупередженим і брати до уваги тільки факти. Така моя мета.

Луганський національний університет імені Тараса Шевченка мною був обраний також не випадково. До військових дій на території Луганської області — це був один з кращих навчальних закладів, незважаючи на всі перешкоди він залишається таким і до цього дня. Труднощі переїзду не зламали цих мужніх людей, завдяки яким виш досі існує. Їх не зламало це і, вважаю, не зламає більш нічого. Мої враження від університету, від викладачів і всього, що пов'язано з ним — найпозитивніші.

Незважаючи на всі труднощі, якість залишається на високому рівні; університет готує майстрів своєї справи. Окремо варто згадати всі заходи, які проводить вищий навчальний заклад для своїх студентів: день здоров'я, день студента та інші.

Розваг не менше, ніж навчання, що, звичайно, впливає позитивно на сту-

дентів. Але не все так добре, як може здаватися. На сьогодні існує проблема з поселенням студентів, не вистачає гуртожитків, але це питання вирішується і незабаром, думаю, буде вирішене.

Якщо перед вами стоїть вибір, до якого університету вступати — приходьте до нас не замислюючись! Студентське братство не залишить вас нудьгувати, а викладачі не залишать вас без знань. Приєднуйтеся до нас і разом нам все буде до снаги.

Андрій ЛАПТЄВ, 1-ВС

Моє перше позитивне враження про університет склалося ще на першій організаційній лекції, де нам розповіли багато нового й цікавого про процес навчання, про систему накопичувальних балів, де студент дійсно працює кожному пару на себе і свою репутацію.

Я ні краплі не шкодую, що обрав саме цей університет. ЛНУ дійсно кращий виш України, і це правда! Дуже тепла атмосфера, прекрасні люди й сильні викладачі по-справжньому люблять свою роботу й завжди готові допомогти студентам у вивченні дисципліни.

Артем ХОРОЛЬСЬКИЙ, 1-Ж

Що таке студентське життя? Для когось це роки наповнені навчанням та саморозвитком. Людина, яка живе за таким принципом, прагне засвоїти вибрану професію, поглибити свої знання в цій сфері. Мабуть, для таких людей це і є поклик душі... Хтось всту-

пає до вищого закладу, щоб отримати нові враження, познайомитися з цікавими особами. Частіше всього, такі люди прагнуть відчутти себе дорослими — відчутти свободу дії та вибору.

Для мене студентське життя не має якогось остаточного напрямку. Я думаю, що людина не може тільки навчатися, чи тільки розважатися. Потрібно віддатися моменту та пливати за течією, беручи все те, що тобі дає життя. Я не намагаюся сказати, що потрібно бездіяти й нічого не робити для свого майбутнього. Ні, потрібно проявляти себе та свою особистість у різних напрямках: брати активну участь у студентських заходах, навчатися, займатися науковою діяльністю тощо.

Моє студентське життя сповнене цікавими моментами, які пов'язані з майбутньою професією. Ми часто відвідуємо заходи, на яких знайомимось із відомими журналістами та видавцями. Там ми отримуємо багато нової інформації й розширюємо свій кругозір.

Навчатися в університеті дуже складно, але завдяки викладачам цей процес полегшується. Вони дають нам безцінні знання, допомагають опрацювати матеріали й сформувати свій погляд на різні ситуації.

Я дуже рада тому, що обрала Луганський національний університет. Навчання в цьому закладі допомагає мені вірити в своє майбутнє. Саме тут я зрозуміла, що зробила правильний вибір професії. Сподіваюся, що коли минуть роки, я стану справжнім митцем своєї справи.

Вікторія ЛЕОНОВА, 1-Ж

Навчання — це дуже цікавий процес, який забирає велику частину часу та уваги. Крім того, навчання формує подальший життєвий шлях, професійну діяльність та впливає на якість самого життя в перспективі.

Наш університет відповідає усім

критеріям навчального процесу та студентського життя. Має високий статус та надає можливість здобуття диплому магістра. Дуже розгалужена система навчальних напрямків. В університеті активно протікає студентське життя, регулярно проводяться різноманітні творчі заходи, концерти.

Отже, мій вибір університету був правильний, бо саме тут я маю змогу не тільки здобувати освіту, а й розвиватися як творча особистість.

Юлія КУТЬКО, 1-ВС

Я студентка Луганського національного університету ім. Тараса Шевченка. Не так вже й багато часу я тут провчилася, але враження вже є. У першу чергу мені сподобалося ставлення викладачів до студентів. Вони віддають останні зусилля, щоб донести до нас найголовніше, ідуть нам назустріч.

Друге — це сама атмосфера в університеті. Тут все робиться для того, щоб студенту було гарно вчитися. Різні розважальні програми, дискотеки, спортивні змагання.

По-третє, це самі студенти. Як не дивно, тут всі дуже доброзичливі. Навіть можуть допомогти тобі, якщо це треба. Тут немає заздрості, злості та неповаги. Усі студенти просто насолоджуються своїм життям, як би важко це не було в наш час.

Наталія ГАРМАШ, 1-Ж

Ось і минуло перше півріччя нашого навчання, навчання у Луганському національному університеті. А я й досі не можу звикнути до такого гордого звання як студентка. Та нові враження, нові знайомства, нова атмосфера і, звісно, набагато більше навантаження

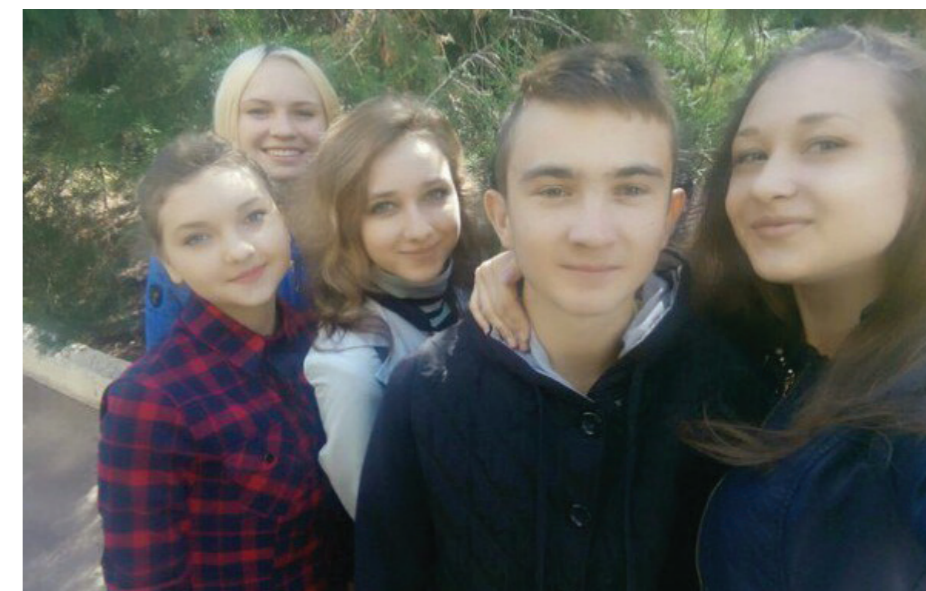
у навчанні нагадують мені про це.

Університет став для мене другою домівкою. Студентське життя наповнене хвилюванням за свої заліки та екзаменами, приносить із собою і багато радісного та вражаючого. Раніше я дивувалася, як можна все встигати, коли тобі потрібно прочитати безмежну кількість матеріалу, а тоді ще й законспектувати?! Відповідь на це питання я отримала для себе вже на першому тижні навчання.

Секрет у безсонних ночах. Та навіть це не може завадити насолоджуватися студентськими роками, коли перед тобою відкривається безліч перспектив та можливостей, коли ти можеш обрати якесь заняття за своїм власним уподобанням.

В університеті проходить багато різних заходів, що приємно дивує. Брати участь у них, відчувати відповідальність, створювати нові ідеї та заряджати всіх своєю чистою, безмежною та блискавичною енергією, мабуть, це найкраще, що є у нас - студентів! Тепер я впевнена, що студентські роки — найкращі роки в житті кожної людини!

Олена СМІТАНІНА, 1-Ж

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ — «ГІГІЕНА РОЗУМУ» ЧИ ПЕРВА МІЖ СТУДЕНТОМ І ВИКЛАДАЧЕМ: ПОГЛЯД СТУДЕНТІВ

На сьогоднішній день Інтернет досить щільно ввійшов у життя кожної людини. Важко переоцінити і його прорив в освітній процес.

Всесвітня інформаційна система стала в нагоді й у період культурно-освітньої дезорієнтації суспільства, викликаній гострим конфліктом на території Донбасу, утворюючи міцний фундамент для впровадження новітньої форми навчання, яке отримало назву «дистанційне». У його основу закладені можливості набуття знань через широке застосування інформаційних і телекомунікаційних технологій.

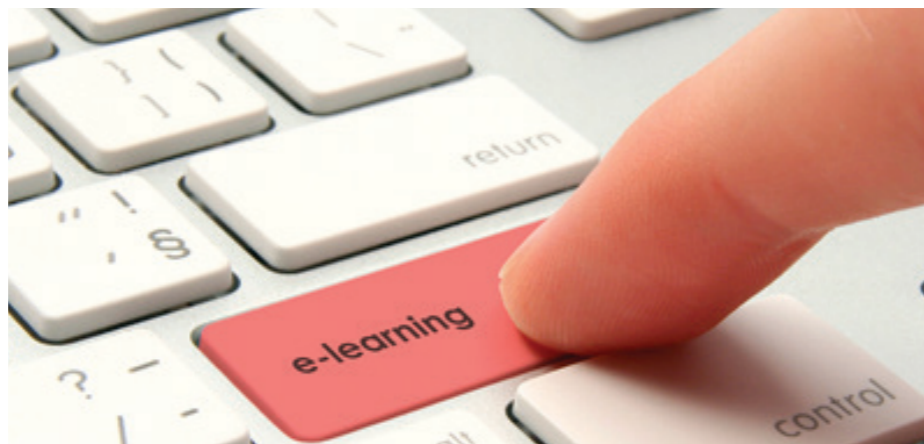
Одним із перших вітчизняних вузів, що став впроваджувати цю форму навчання є Луганський національний університет імені Тараса Шевченка.

Для організації навчального процесу університет використовує зручну й надійну систему — відкриту освітню платформу Moodle, яка дозволяє практично реалізувати різні види навчальних занять (інтерактивні лекції, онлайн-консультації, навчальні форуми), організувати й проконтролювати самостійну роботу кожного студента, надати можливість застосування творчого підходу до виконання практичних занять, контрольних модульних завдань тощо.

Студент має все необхідне для того, щоб, не виходячи з дому, здобувати нові знання. Поряд із цим дистанційна освіта розвиває силу волі, самоконтроль і відповідальність людини. Безсумнівною перевагою такого навчання є самостійне планування щоденного графіку виконання практичних завдань у зручний час.

Паралельно з навчанням є можливість зреалізувати себе професійно, а по завершенню вишу, студент у своєму арсеналі матиме не тільки багаж знань, але й певний досвід.

Звичайно, дистанційна форма навчання має й свої недоліки. А куди без них? Найважливішим серед них є відсутність очного спілкування із викладачами й іншими студентами, низька якість зв'язку, тривале завантаження та періодичні перебої в роботі Інтернету... Проте ці прогалини надолужуються під час спланованих очних сесій, а проблемні моменти дистанційного «життя» відшліфовуються шляхом живого спілкування.

Свої думки з погляду діючої системи навчання в ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка» висловили студенти та магістранти старших курсів кафедри журналістики та видавничої справи, які найдовше здобувають знання саме завдяки дистанційному навчанню.

Дар'я ЧУРСІНА
(магістрантка другого року навчання спеціальності «Журналістика»)

— Важко навіть описати словами значення для мене дистанційного навчання. Коли навесні 2014 року відомі обставини змусили нас покинути стіни рідного університету, дійсно лякала невідомість. Спочатку ми не знали, як надалі продовжимо навчання і в якому форматі. Хоча й вибір був однозначний — з викладачами нашої кафедри у Старобільську.

Мені імпонує такий підхід до навчання можливістю поєднання роботи та отримання фахових знань. Для журналіста має неабияке значення відчувати свою майстерність на практиці.

Дистанційна ж форма дала мені змогу виконувати завдання у будь-який зручний час, концентруючись саме на навчанні. Підготовка до дисциплін вимагає опрацювання певного масиву джерел, складання конспектів, реалізацію практичних та творчих вправ. А це сприяє вихованню у студента самостійності, відповідальності та дисциплінованості.

Дехто закидає нам, ніби дистанційне навчання впливає на якість освіти. Вважаю, що це елемент стереотипного мислення. Сумлінний студент викону-

ватиме завдання за будь-якої форми навчання, і він особисто відповідає за свій диплом.

Роман РУСАНОВ
(магістрант першого року навчання спеціальності «Журналістика»)

— Дистанційне навчання може бути дуже різним. Починаючи від «викладач виклав лекції — студенти прочитали, викладач виклав завдання — студенти виконали», до інтерактивних онлайн-курсів, скайп-семінірів, ігрових та інтерактивних занять, що значно поглиблюють та покращують засвоєння матеріалу.

У ЛНУ ім. Шевченка шляхи покращення дистанційного навчання на даному етапі — у розвитку самих технологій навчання, наприклад, адаптації робочих інструментів до мобільних платформ. Також, окрім основних дисциплін, вводяться альтернативні, міждисциплінарні, вільні курси для студентів, наприклад, з розвитку когнітивних навичок, таких як сприйняття, пам'ять, увага, моторика, володіння мовою, просторове мислення; курси особистісного розвитку, самоорганізації й управління іншими людьми.

Можливість використання великої кількості новітніх інструментів зі світу онлайн може значно збільшити практичну спрямованість знань. Потреби ринку постійно змінюються, і щоб програма дистанційного навчання відповідала актуальним запитам, до викладання необхідно залучати практикуючих професіоналів. З цієї метою кафедра журналістики та видавничої справи відновила традиційне прове-

дення тренінгів й медіашкіл.

Дистанційне навчання дає змогу поєднувати самоосвіту з роботою та хоббі, будувати індивідуальний графік. Постійне навчання — це гігієна розуму, життєва необхідність для підтримки нормального стану. Онлайн-навчання робить цю гігієну більш доступною і менш витратною.

Ксенія ЛУКОШ
(студентка 4 курсу спеціальності «Журналістика» заочного відділення)

— Я дуже часто чула погані відгуки про дистанційне навчання: що це марна витрата часу й неможливість отримання достойних знань. Але я з цим не згодна. Кожна людина обирає свій шлях життя. І якщо вона хоче навчатися й здобувати знання, то для неї не буде ніякої різниці як саме це робити — дистанційно чи очно.

Деякі студенти, які навчаються на денній формі, знають менше, ніж «дистанційники». Вони навіть не здогадуються, що мають цінне навчання, бо в них є така собі «атмосфера», у якій приємно знаходитись п'ять днів на тиждень. Вони можуть спілкуватися з одногрупниками та викладачами.

Я вважаю, що дистанційне навчання дає знання й інтерес до навчання тим, кому дійсно це потрібно і хто це приймає. Такий вид навчання теж важкий, бо в одному житті потрібно з'єднати ще й працю, побутові справи та особисте. Ніколи не треба розглядати тільки одну думку, треба розуміти, що дії людини залежать тільки від неї.

Анастасія БЕЗНОСОВА
(студентка 4 курсу спеціальності «Журналістика»):

— Безсумнівно, в обставинах, що склалися, дистанційне навчання — це найкращий вибір. Воно дає достатньо мобільності й вільного часу, не обмежує студента навчальними планами та термінами.

Звичайно, цей момент є позитивним тільки за умов достатнього зав'язання самого студента, проте, я вважаю, що нам дуже пощастило — нам дали свободу вибору, що в сучасних

умовах соціальної життєдіяльності є просто безцінним.

Дар'я БЕЛОВА
(студентка 4 курсу спеціальності «Журналістика»)

— Я дуже вдячна нашим викладачам, які залишилися з нами й продовжують нас учити. Так само я рада, що мої одногрупники не здаються й продовжують брати участь у житті університету. Безмірно вдячна нашому факультету за надану можливість продовжувати навчання саме на території України.

Дуже хотілося б, щоб кожен із нас влаштувався за фахом і з радістю згадував ці прекрасні роки студентства!

Я себе вважаю повноцінним студентом. Хоч я і не ходжу на пари щодня, не бачу викладачів так часто, як мені хотілося б, але я — студент, а це головне.

Я отримую завдання вчасно, я бачу турботу, хвилювання, яке виходить від викладачів, від людей, які з нами працюють. Більше того, завдяки піклуванню наших наставників, ми маємо прекрасну можливість відвідувати тренінги по всій Україні. Вважаю, що заради цього варто прагнути, учитися, бути активними, дивитися на всю цю ситуацію тверезо й мислити тільки позитивно.

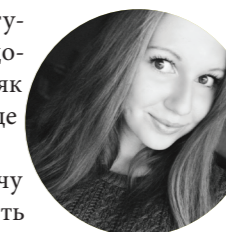

Анастасія ЗАРЕЧЕНСЬКОВА
(магістрантка першого року навчання спеціальності «Журналістика»)

— Після 2 курсу навчання у ЛНУ ім. Тараса Шевченка, у зв'язку із відомими всім нам подіями, мені та моїм одногрупникам запропонували навчатися дистанційно. Бо продовжувати навчання аудиторно не було змоги, як не було й впевненості в завтрашньому дні. Я довго вмовляла батьків погодитися на цю пропозицію, бо ми продовжували жити в окупації. І в мене не було іншого шансу отримати справжній український диплом. Тож, через безліч випробувань, вагань, переконань, але я продовжила, на моє щастя, навчатися в ЛНУ, хоч і дистанційно.

Спочатку були деякі сумніви стосовно системи навчання, виставлення

оцінок, якості знань, однак згодом усі страхи розвіялися. Мені подобалося так навчатися, подобається й понині. Згодом я закінчила бакалаврат та вступила до магістратури, теж на дистанційну форму. Оскільки зараз я працюю за фахом, у мене просто немає багато часу на навчання, як би мені цього не хотілося. Однак така форма дистанційного навчання допомагає мені одночасно заробляти собі на життя, займаючись улюбленою справою та отримувати нові знання без необхідності кожного тижня відвідувати лекції. Якість навчання не залежить від форми, воно залежить від позиції самої людини, її тяги до знань та можливості ці знання застосовувати на практиці.

Карина ПОДКУЙКО
(студентка 4 курсу спеціальності «Журналістика»):

— На мою думку, дистанційна форма навчання подібна заочній. На даний момент ми вже як три роки навчаємося в «домашніх» умовах...

Хотілось би більше зануритися в навчання, відвідувати заняття, проходити повноцінну практику, але у багатьох студентів з'явилася робота, яка займає основний час. Приїхати на сесію стало великою проблемою, керівництво ставить вибір, який зробити не так і легко. Ми отримуємо та виконуємо завдання — усе за стандартною схемою, хоча хотілось би більше живого спілкування. Навією смутку, коли згадуєш те, як ми вступали до університету й жадали отримувати знання! У зв'язку з такою ситуацією в країні, я вдячна тим викладачам, хто не залишив нас у скрутну хвилину, допомагають донині і входять у наше становище.

Матеріал підготувала
Марта СІКОРСЬКА, 4-Ж

ЛУГАНСЬКА БІБЛІОТЕКА ім. О. М. ГОРЬКОГО ВІДЗНАЧИЛА СВОЄ ПРОФЕСІЙНЕ СВЯТО

30 вересня — знаменна дата в історії вітчизняної бібліотечної справи. Всеукраїнський День бібліотек відзначила й евакуйована до м. Старобільська Луганська обласна універсальна наукова бібліотека ім. О. М. Горького.

У приуроченому заході взяли участь 14 централізованих бібліотечних систем з усієї області, подарувавши присутнім не тільки гарний настрій, але й презентацію вражаючих результатів власної ручної роботи й чудові подарунки найактивнішим учасникам.

Чисельній публіці, серед якої були й студенти кафедри журналістики та видавничої справи Луганського національного уні-

верситету імені Тараса Шевченка, був представлений бібліотечний ярмарок, де усі бажаючі мали мож-

ливість переглянути яскраву виставку сувенірів та м'яких дитячих іграшкових виробів від майстрів з усієї Луганської області.

Присутні мали можливість також ознайомитися з поезією місцевих авторів, відвідати майстер-класи з техніки написання картин, створення фотографій тощо.

Найвище поцінованою виявилась робота представників Новоайдарської районної бібліотеки і безпосередньо її керівника — Косової Ірини Дмитрівни, яка люб'язно розповіла про здобутки та надбання однієї з найкращих бібліотек Луганської області. Але не тільки

духовною їжею пригощали новоайдарівці своїх гостей — родзинкою презентації стало частування смачним імбирним печивом власного виробництва.

У межах заходу відбувся «круглий стіл» на тему «Публічна бібліотека та розвиток національної свідомості громадян», а також нагородження кращих бібліотечних працівників області, які отримали грамоти й цінні подарунки.

Більшість присутніх оцінила подію святкування Всеукраїнського Дня бібліотек на високому професійному рівні, а самі діячі бібліотечної справи залишилися задоволеними своєю роботою.

М. ЧУМАКОВА, 2-Ж

У ЗДОРОВОМУ ТІЛІ – ЗДОРОВИЙ ДУХ!

6 жовтня 2016 на факультеті української філології та соціальних комунікацій вже традицією став захід, приурочений Дню здоров'я.

Студенти дружнім походом вирушили на природу. Місцем збору стало колишнє футбольне поле, що навпроти Старобільської водолікарні.

Панувала дружня атмосфера, проводилися цікаві змагання між студентами факультету української філології та соціальних комунікацій, інституту педагогіки та психології, інституту торгівлі, обслуговуючих технологій та туризму.

Тим часом, доки одні змагалися, інші готували куліш. Традиційна страва свята вийшла дуже смачною, адже була зроблена з любов'ю й натхненням.

Готували як хлопці так і дівчата у єдиній злагоді. Між приготуванням найсмачнішого куліша студенти грали у волейбол, футбол, брали участь у різних конкурсах (перетя-

гування канату, стрибки на одній нозі, естафетах), організованих викладачами факультету фізичного виховання. Іншими словами, ішла активна й запекла спортивна боротьба.

Визначити найкращу страву журі так і не вдалося, адже всі куліші були надзвичайно смачними.

Свято затягнулося надовго, чим безпосередньо порадувало як студентів, так і викладачів.

Панувала дружня сімейна атмосфера, а День здоров'я став символом єднання й товарищескості.

По завершенню веселих та дружніх змагань кожна команда отримала солодку нагороду за активну участь, після чого всі стомлені, але щасливі розійшлися по домівках, з морем згадок та емоцій.

**Є. ЦАПЕНКО, 2-Ж,
Т. ЦАРЕВСЬКА, 1-ВС**

ДОКУМЕНТАЛЬНА СКЛАДОВА

2 – 3 грудня у Львові на базі Українського Католицького університету відбулися тренінги з документальної журналістики, активну участь у яких брала студентка 4 курсу спеціальності «Журналістика» Белова Дар'я.

Організаторами майстер-класів були відомі особистості в галузі ЗМІ й науковці: Отар Довженко та Катерина Івах — доценти кафедри соціальних комунікацій названого університету.

Разом із спонсорами та представниками компанії «Медіашкола УКУ» організатори та гості тренінгів не тільки надали можливість набутти практичний досвід, але й подарували незабутні емоції та враження.

Центральними постатями на медіашколі стали гості із найближчого українського зарубіжжя — Катяжина Квятковська-Москалевич та Ханна Полак — відомі польські документалістки, які вразили присутніх своєю професійністю, енергетикою та позитивним настроєм. Із кожною з учасниць пощастило провести індивідуальну розмову, яка пройшла невимушено й приязно.

— **Касю, скажіть, будь ласка, чому для втілення своїх творчих задумів ви обрали такий тип видання як книга?**

— У школі я дуже любила писати. Зняти фільм — це лишити людину уяви. Нехай усі читають та зосереджують увагу на образах без шаблонів! Я вважаю, що книга — це бачення самого автора проблеми, яка постала перед ним.

— **Касю, а якими методами збору інформації ви користувалися перед написанням свого твору?**

— Це було інтерв'ю з дуже важкою людиною... Знаєте, я, навіть, не змогла знайти спільної мови з нею. Це був Леонід Кучма. Дуже хотілося б почути його думку під час таких дій у країні, але отримати потрібну інформацію не вдалося.

Мені було дуже цікаво дізнатися, як саме реагують та як поведуть себе політики у часи війни? Кучма дуже неординарна людина. Знайти якісь точки дотику було дуже важко. Він увесь час говорив тільки про час та період його

правління. Я швидко перейшла на нейтральну тему та закінчила інтерв'ю.

— **Як ви вважаєте, де знаходиться «золота середина» вашої книги?**

— Гарне питання! Хочу відповісти так: основна частина або середина моєї книги — це події 2014 року. До Майдану чи після люди змінюють свої точки зору, змінюють ставлення, змінюються також і інтереси. Дуже важливо знайти цю середину, щоб створити кульмінацію. Саме кульмінація буде вважатися серединою книги.

— **На вашу думку, який репортаж вважається досконалим?**

— Я вважаю, що гарний репортаж — це невеликий репортаж! Зважити кожне слово — це дуже важлива частина репортажу. Треба знати, про що говорити, не робити «мемуарів», а повідомити про подію зрозумілою мовою для читача. Важливо для репортажу показати своє «Я». Репортаж треба писати так, щоб зацікавити читача.

— **Касю, можливо, у Вас є поради для нас про внутрішні та зовнішні межі репортажу?**

— Так, дуже хотілося б наголосити на таких пунктах:

— ми завжди пишемо про себе;
— потрібно говорити з усіма, бути відкритими до кожної людини, яку ви зустрічаєте на своєму шляху під час пошуку, бо ніколи не знаєш, коли знайдеться твій герой чи героїня;

— важливо створити внутрішню готовність «зжитись» зі своїми героями (я використовую не всі розмови, але поглинаю їх в себе);

— спочатку створіть себе як авторів, а потім переходьте до написання книги;

— у своїх репортажах намагаюся долати всі кордони;

— у вас є ней мовірна можливість побудувати школу української репортажистки, я вам навіть трохи заздрю;
— найсвітліші революції є рушійною силою, але не вирішують усе кардинально;

— погана влада йде зсередини кожного з нас, тому потрібно жити так, щоб «не вбивати дракона», але робити все можливе, аби він був якомога меншим.

Бажаю вам, щоб в Україні не було третього Майдану, бо це буде хаос, який неможливо зупинити.

— **Ви вважаєте, що зараз гарний час, щоб презентувати себе як журналіста, як гарного журналіста?**

— Я взагалі вважаю, що зараз найвдаліший час для молодих людей-журналістів. Вони дуже цінуються зараз. Але треба не забувати, що ми пишемо тільки правду і нічого крім неї. Дуже вдала нагода показати себе як справжнього журналіста саме зараз, коли люди геть заплутались у своїх переконаннях та думках. Я бажаю вам тільки успіху, та нехай фортуна повернеться до вас!

СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

— **Ханно, скажіть, із чого почалась історія створення вашого фільму «Something Better To Come»?**

— Усе почалося із мого візиту в Росію у 2002 році. Коли я була на вокзалі, то побачила дівчинку та хлопчика, які були одягнені не дуже добре, я б сказала, навіть погано. Вони підійшли до мене і почали прохати грошей для того, щоб поїсти. Тоді я запитала звідки вони, на що вони мені відповіли, що живуть на смітнику й запросили переконаватися в цьому на власні очі.

Мені стало моторошно від цих слів, але я опанувала себе й пішла за ними. Ми дуже довго їхали. Коли вже ми стали йти пішки, я зрозуміла, що ми знаходимося дуже далеко від міста. Невже вони мешкають тут? Навіть, це не назвеш «мешканням»... Це просто якесь жалюгідне існування. Мені стало дуже цікаво, чому вони обрали такий спосіб життя? Чи, може, не обрали, а змушені так жити? Я задалася метою зняти про це фільм. Ось так і почалась моя творча історія...

— **Як довго ви працювали над створенням цього фільму?**

— О, це моє найулюбленіше питання. Працювала я дуже довго. Цілих 14 років. У фільмі показана історія не тільки цих людей, але й моя особиста. Я з ними дорослішала, жила, розуміла, пізнавала себе. Це були надзвичайні 14 років мого життя.

— **Чому ви обрали саме Юлю для головної ролі у вашому фільмі?**

— Знаєте, я навіть не обирала. Так сталося, що ми зустрілися поглядами. Буває ж так. Я підійшла до неї (вона була зовсім маленькою — 10 років) і спитала її ім'я. Ось так і почалась історія із цієї дівчинкою. У неї було біло-жовте волосся, пофарбоване дуже поганою фарбою. В очах її була якась надія. Ось саме це я побачила і зро-

зуміла, що буду знімати всі події, які будуть відбуватися навколо неї.

Вона потрапила на смітник разом з ще молодою матір'ю-п'яницею, яка втекла від чоловіка, що бив її смертним боєм. Вони з донькою пережили голод і холод, харчувалися картопляним лущинням і врешті-решт опинилися на смітнику: з'ясувалося, що тут можна жити краще, ніж в селі, де й шматка хліба не дадуть.

— **Яким був ваш внутрішній стан, коли ви перебували на смітнику?**

— Дуже важко відповісти однозначно. Але все ж таки... Ну, мабуть, найгірший. Мені було зле, коли я бачила всіх цих людей. Я не могла знімати деякі моменти, які (мені здавалося) були дуже вдалими та цікавими для сюжету. Не могла знімати лише за цих обставин, що самі «мешканці» не хотіли цього. Тоді я зрозуміла, що треба залишити камеру та просто поспілкуватися із ними без зайвих предметів, по-доброму. Коли мені все ж таки це вдалося, я одразу брала до рук камеру та починала знімати.

— **З вашого боку була допомога цим людям?**

— Так, звичайно. Кожен раз, коли я приїжджала до них, я привозила сигарети, одяг, їжу. Вони всі, розумієте, всі до одного палили. На це було дуже важко дивитися, але я зрозуміла, що виправити це вже не зможу. Я багато разів забирала їх до себе, але мене знаходили і вимагали, щоб я повернула їх на смітник. У Росії, як і в інших країнах, заборонено мати дітей у своєму домі. На це потрібен дозвіл. Уявіть мій стан, коли я не могла нічого вдіяти.

— **Як ви дізнавались про «цікаві» події, які траплялися з головною героїнею Юлею?**

— Дуже цікаве питання. Знаєте, у неї був телефон. Вона мені телефонувала кожен раз, коли в її житті траплялись «пригоди», так би мовити. Я залишала всі свої справи і їхала на цей смітник. Дуже важко було її знайти, тому що всі мешканці смітника кожного разу пересувались і знайти їх було дуже важко. Я знаходила в собі сили, щоб відшукати Юлю. Коли їй було вже 20 років, вона переїхала на квартиру. Так склалося, що вона отримала дозвіл. Зі своєю матір'ю та чоловіком (до

речі він був її другом на смітнику дуже багато років), вона мешкала вже не на смітнику, а в теплій, загишній квартирі! Коли я дізналась про те, що вона завагітніла, я дуже зраділа не тільки за неї, а й за себе, як за журналіста. Я зрозуміла, що це дуже гарна нагода відзняти вже кінець цього фільму.

— **Скажіть, коли Юля дізналась, що цей фільм номінований на «Оскар», якою була її реакція?**

— О, це особиста тема для неї. Вона не хотіла потрапити на нагородження. Можливо, їй не хотілось ще раз пережити ці моменти. Єдине, що вона сказала мені: «Ханно, я дуже вдячна тобі і дуже радію тому, що ти отримаєш цю нагороду. Ти справжня людина! З тобою легко!». Коли я почула ці слова я зрозуміла, що робила цей сюжет не для себе, а для неї. Я хотіла показати їй, що вона змогла «визволитися» із цього моторошного місця та існувати повноцінним членом суспільства!

— **Що б ви могли порадити чи побажати нам як майбутнім журналістам?**

— Звичайно! Найголовніше у професії журналіста — бути людиною! Не забувайте про журналістську етику. Будьте уважними у виборі сфери, у якій ви будете працювати. Живіть із своїм героєм, спілкуйтеся з ним за межами камери. Це найголовніше. Якщо ви будете дотримуватись цих порад, то з вас вийдуть дуже гарні журналісти! Цей тренінг дав змогу мені побачити вас, зрозуміти, допомогти, поспілкуватися. Дякую вам за таку теплу обстановку.

— **І ми щиро дякуємо вам і бажаємо натхнення, творчих успіхів, цікавих героїв та вдалих сюжетів!**

Дар'я БЕЛОВА, 4-Ж

«...І МЕНЕ В СІМ'І ВЕЛИКІЙ, СІМ'І ВОЛЬНІЙ, НОВІЙ, НЕ ЗАБУДЬТЕ...»

Вистава «Всюди один. Свіча на вітрі» — це, напевно, єдина в країні історія Шевченка, про яку можна із упевненістю сказати: дивитися всім! Школярі, студенти, просто пересічні громадяни, поети, музиканти, учителі, художники, лікарі, політики, — не важливо, якого віку та хто за професією.

«Всюди один» уже більше двох років успішно збирає повні зали в Національному театрі російської драми імені Лесі Українки, що знаходиться в Києві. Це сценічна композиція від самого художнього керівника театру — Михайла Резніковича, режисер — Дмитро Морозов, сценографія — Олена Дробна. І це не просто чергова п'єса або нова трактовка життя за шкільною хрестоматією. Це — сам Шевченко.

Як сказав пан Резнікович: «Вистава про долю талановитої людини, що потрапила під «жорнова» системи. З одного боку, вона викувала його талант, з іншого — спотворила його життя. Це і Шевченко, і не Шевченко, не лише Шевченко».

Ким же насправді був всесвітньвідомий український поет, можна прослідкувати через його творчість. Головна особливість вистави полягає в тому, що в її основі лежать винятково тексти Шевченка та спогади сучасників про нього. Є рядки українською. Цього Тараса грає актор театру імені Франка заслужений артист України Петро Панчук. Російськомовні компоненти — на плечах двох акторів (грають по черзі) театру Лесі Українки — народних артистів України Віктора Алдошина та Дмитра Савченка.

Вистава має багато музичних вставок — вірші відомих українських поетів, котрі спеціально було покладено на музику для цієї постановки.

Мало це побачити — необхідно відчувати! Це зовсім не той Шевченко, до якого ми звикли зі шкільної лави. Це не просто довго невизнаний поет, мандрівник, голос українських кріпаків.

Тут Шевченко — глибоко нещасна Людина. Він не має сім'ї, не знає, де знаходиться його справжній дім, не розуміє до кінця, хто такий друг, і хто ворог, та найголовніше, — не знає, за що його спіткала така доля... Роками не писати, не малювати, сидіти на самоті та просто виживати. Мрії про сонце над головою замість сірих стін каземату, та сподіватися, що ця безкінечна чорна смуга таки матиме свій фінал. Напевно, саме невтомна віра Шевченка в кращу долю, не дала йому зламатися, потухнути, як та свіча на вітру.

Його вогник не згасав, серце бунтаря проти системи з кожною заборною, з кожною відмовою на прохання свободи, билось ще настирливіше. Він гостро відчував цей світ, дуже багато знав і по-справжньому заслужував на

звичайне людське щастя. І те, що в фіналі останню свічу таки не вберегли...

Гра акторів у театрі була на вищому рівні. Кожен, хто з'являється на сцені протягом вечора, здається, викладається на всі 200 відсотків, при тому, що максимум завжди 100. Їхні очі сповнені болем та співчуття, голоси насичені невідомими почуттями, кожен рух — відчайдушна спроба щось удосконалити, змінити на краще. Актори не грають, вони просто живуть.

Деякі місяців тому саме із цією виставою столичний театр відвідав місто Костянтинівка, що в Донецькій області. Переповнений зал ридав — чи це не показник?

У цій історії зараз, мабуть, кожен знаходить себе. Уже декілька років ми самі, як втомлені мандрівники, тиняємося по Україні, без права повернутися додому. У нас забрали наші мрії та сподівання, вигнавши з рідної землі, відібрали останні краплини щастя... І кожен всюди — один, і як вогник свічки на вітру намагається не згаснути.

Слова Шевченка вустами великих акторів не залишать вам жодного шансу вийти із залу колишнім. Ваше уявлення про Кобзаря зміниться, як і ставлення до цього світу. Узагалі, частіше відвідайте театр! Він переверне ваше життя, зробить його кращим, чистішим, додасть нових сил та надії. «Борітеся — поборете! Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава, і воля свята! ...»

Вікторія ТРЕТЯКОВА,
магістранта 2-го року навчання спеціальності «Журналістика»

Фото з офіційного сайту театру

ПОРТРЕТ НАЦІЇ

21 листопада в Україні відзначається День Гідності та Свободи. Ця славна дата визнана українською громадою для вшанування всіх тих, хто захищав і продовжує захищати ідеали мужності й боротьби за свободу, демократію та національну ідею, які завжди були притаманні українському народові. За часи своєї багатостраждальної історії українці не раз повставали проти іноземних поневолювачів, які приходили до влади на руках люмпенів та намагалися затягнути Україну в тенета безвідрадрності та духовної скути.

Саме ці події стали передісторією великої боротьби за національну самоідентифікацію українського народу, нині відомі як Євромайдан, або Революція Гідності. На відміну від першої революції, Євромайдан виявився спекотним і кривавим. Точку неповернення було пройдено, коли пролилася перша невинна кров на головній площі країни.

Велике значення у вихованні повноцінної та загальнорозвиненої особистості має саме патріотична направленість, яка на сьогодні підтримується освітніми закладами та громадськими

організаціями. На тему дня Гідності та Свободи відгукнулися студенти кафедри журналістики та видавничої справи, узявши участь у різних навчально-виховних та громадських заходах факультету та університету в цілому. Наскільки продуктивно сходять паростки національного патріотизму в душах студентів I курсу спеціальності «Журналістика» та «Журналістика зі спеціалізацією «Видавничча справа та редагування» у складних умовах евакуації та негативного інформаційного впливу можна дізнатися з численних історичних есе на тему «Портрет нації», написаних у межах конкурсу з «Історії України та української культури», організатором якого став завідувач кафедри історії України М. Т. Вихватенко. Найкращими були визнані роботи студенток I курсу групи «Ж» та «ВС» Олени Смитаніної та Юлії Кутько.

Представники молодого національно свідомого покоління досить чітко окреслили свою суб'єктивну думку й погляди на події, що відбуваються в країні, провели історичні паралелі, виокремили специфічні якості ментальності українців як народу. За свою старанність переможці були нагороджені книжками з власної бібліотеки організатора М.Т. Вихватенка.

21 листопада — день, з якого українці почали писати свою найсучаснішу незалежну історію. Саме в це свято кожен із нас повинен хвилиною мовчання вшанувати пам'ять співвітчизників, які загинули за свободу, незалежність і територіальну цілісність України.

Марина ЧУМАКОВА, 2-Ж

ПАМ'ЯТІ ЗАГИБЛИХ ГЕРОЇВ

Уже третій рік поспіль, 21 листопада, Україна офіційно відзначає державне свято — День Гідності та Свободи.

Виятком не стало й маленьке містечко Попасна Луганської області.

У цей день у Попаснянському районному Будинку культури відбувся мітинг-реквієм «Пам'яті Небесної сотні», організатором якого виступив Будиниок дитячо-юнацької творчості.

У фойє зібралися учасники Євромайдану, офіцери групи ЦВС, представники Попаснянської районної військово-цивільної адміністрації, викладачі та учні навчальних закладів міста, а також усі бажаючі. Молодь була одягнена у вишиванки та тримала в руках малюнки на патріотичну тематику.

Вихованка БДЮТ Ірина Шмід прочитала зворушливий вірш про мир і

ЇЇ ЛІКИ – ЦЕ НАША ЄДНІСТЬ!

Україна — це безмежні простори: блакитне небо й запашне колосся, високі гори і степи чудові. Україна — це мова солов'їна, що летиться мов прозора річка, це вишитий рушник, це у волоссі стрічка, це пісня героїчна. Україна — наша держава, наша Батьківщина! Її могутність і велич оспівували в піснях, красу — вимальовували на картинах... А скільки їй присвячено віршів? «Не маємо права її забувати, для нас Україна — це рідна мати!» — писав Тарас Шевченко.

А як влучно мовляв Василь Симоненко: «Можна все на світі вибирати, сину, вибрати не можна тільки Батьківщину!»... Україна — це історія наших пращурів, які, не покладаючи зусиль та жертвуючи своїм життям, виборювали свободу, незалежність. Україна — це наша рідна земля, це наша ненька... Ненька, котра на сьогоднішній день переживає складні часи. Вона втратила один із важливих регіонів — Крим, нестабільна ситуація розгортається і на Донбасі...

Наша ненька «кровоточить» і, на жаль, подорожник їй не допоможе, не залікує її ран. Не зцілить її ні тиша, ні час... Її ліки — це ми — український народ! Народ, котрий має відстоювати інтереси своєї держави, показувати свою громадянську позицію. Народ, що має об'єднатися задля майбутнього нашої країни, наших дітей. Її ліки — це наша єдність, ми — український народ — маємо направляти свої зусилля в одне рiчище. Ми маємо навчитися чути, розуміти та поважати один одного... Діяти спільно... Й тоді наша рідна ненька одужає... І знову розквітне!

Марта СІКОРСЬКА, 4-Ж

війну, любов до Вітчизни...

Присутні згадували добрим словом живих воїнів і вшанували пам'ять загиблих Хвилиною мовчання. На честь людей, які пролили кров і віддали своє життя за свободу та незалежність України, були запалені свічки.

Сотник 35 Сотні Самооборони Майдану, командир 20-го блокпосту Володимир Пастушок із позивним «Пісня» виконав пісню, присвячену всім героям...

По завершенню мітингу-реквієму присутні пройшли до пам'ятного знаку Воїнам — учасникам АТО, де поклали квіти та лампадки.

Марта СІКОРСЬКА, 4-Ж

МИСТЕЦТВО І СТРАХ НЕМИНУЧОГО: ВІЧНИЙ КОНФЛІКТ

Мистецький простір сучасності, не дивлячись на численні нові віяння та прагнення віддалитися від класичного, усе ж регулярно апелює до вічних образів, одним із яких — найбільш сталим протягом усієї історії мистецтва — є образ смерті.

Наприклад, американський фотограф-художник Андрес Серрано використовує різноманітні частини тіл у серії фотографій «Морг» (The Morgue).

Дійсно, занурившись у історичний культурний процес не важко помітити тісні смислові зв'язки, якими поєднуються тема смерті з мистецтвом і релігією. Фактично переважна більшість вірувань світу була породжена саме як засіб уникнення неминучого, як спосіб пояснити, що знаходиться за межами життя. Згадаємо також, що в Середньовіччі мистецтво було невіддільним від релігії, керувалося її моральними нормами й використовувало лише її сюжети. Але як уявити, що увесь духовний розвиток нашої цивілізації підпорядкований одній меті — створити уявний буфер між нашим щоденним існуванням та страхом смерті?

Це не буде філософським узагальненням, така теорія дійсно існує і називається вона — керування страху смерті. Її називають однією з найбільш моторошних припущень щодо будови світу, але чи актуальною є ця мотивація наразі, коли людство значно просунулося у своїх естетичних поглядах і

розвинуло більш складну систему уявлень про світ?

Збереження культурних пам'яток, увіковічення мистецького спадку в артефактах людської діяльності — усе це показує наскільки людство бажає схопити вічність, зупинити момент та зберегти його, утілити себе в нетлінному. Цим пояснюється також і надзвичайно дбайливе ставлення до племені, роду, сім'ї та потомства. Таким чином реалізовується споконвічне бажання перенести пам'ять про особистість за межі її фізичного життя й продовжити існування, утілюючись у нову форму. Звісно, це не сприяє досягненню реального безсмертя, але кінцевою метою є зменшення первісного страху перед тим, що здається людині ірраціональним, тобто не-існування. Бажання досягти безсмертя та розуміння фізичної неможливості його лежать в основі екзистенціального конфлікту, який існував задовго до усвідомлення причин його виникнення.

Але науковий прогрес у процесі накопичення біологічних та біохімічних знань про мозок та тіло людини переконує нас у неможливості існування

душі та потойбічного життя. Людина помирає тоді, коли помирає її мозок, а отже те, що ми називаємо свідомістю, перестає існувати через припинення передачі електромагнітних імпульсів. Поступово в суспільстві поширюється відмова від релігійних концепцій як небажання обманюватись непідтвердженими перспективами існування життя після смерті. Таким чином, ми встаємо перед необхідністю винесення конфлікту життя і смерті з підсвідомого до свідомого, усвідомлення й утілення його у концептуальних філософських питаннях.

Якщо теорія керування страху смерті знайде підтвердження і весь прогрес людського суспільства дійсно стане можливим лише через фундаментальний інстинктивний страх перед невідомим, а, отже, перед смертю, то що в умовах постмодерністського дискурсу може стати новим мотиваційним чинником для розвитку? І чи зможе людство перейти межю між підсвідомим відділенням себе від не-існування, фанатичним страхом, намаганнями видалити смерть зі свого повсякденного життя та усвідомленням її як невідворотного процесу та розуміння її сутності, а у перспективі — сприйняття та подолання страху перед нею?

Анастасія БЕЗНОСОВА, 4-Ж

КОЛИ МИР ВЖЕ ЗАВІТАЄ...

Наші люди не зі стали,
Смукот й біль видніється у них в очах.
«Коли мир вже завітає?» -
Шепотом запитують вони крізь страх.

Наші люди більше так не можуть,
Уночі багато хто не спить.
Думки їх страшні тривожать:
«Раптом поруч буде чути свист?»

Наші люди хочуть жити в тиші,
Та забути, що таке війна.
«Спи, дитинко, то скребуться миші» -
Мати заспокоює дитя.

Наші люди разом хочуть бути
Із родинами своїми, як тоді,
Голос рідний не по телефону чути,
Й більш не зазнавати лиха та біди.

Марта СІКОРСЬКА, 4-Ж

Кружляй у танці, наче це в останнє,
Облиш всі сумніви, здійсни свої бажання.

Життя – це ритм... Крок у крок із ним іди

Не відставай, лиш за собою залишай сліди.

Не озирайся, будь у русі, відчувай свободу,

У музику поринь, немов у воду.

Життя – це та мелодія, що до душі,
Ретельно підбирай всі ноти, накладай вірші.

Запам'ятай, що ти її творець і виконавець,

Мелодія ця лине, а ти не зупиняй свій танець.

Марта СІКОРСЬКА, 4-Ж

Громадська організація зсередини

Про громадські організації чути все більше, чим далі Україна просувається на шляху свого розвитку. Як насправді функціонують ці загони добровольців? І чому підвищення кількості громадських організацій це дійсно важливий показник перетворення суспільства країни на демократичне?

Як функціонують громадські організації?

Нудна, але потрібна теорія

Прикладом буде Фондація регіональних ініціатив (ФРІ), яка є всеукраїнською молодіжною громадською організацією. Є центральний та регіональні осередки. Центральний осередок складається з Голови організації, контрольно-ревізійної комісії та голів служб. За назвами можна приблизно здогадатися, хто що робить. Служба — це група людей, які займаються певною галуззю роботи організації. У ФРІ є освітня, правова, соціальна, міжнародна, медійна служба та інші.

На рівні осередків, а їх — 20, додається ще правління. Воно займається вступом і виключенням з лав ФРІ, дотриманням статуту та веденням документації. Зараз в організації більш ніж 900 активних членів.

Цікава практика

На практиці роботи дніпровського осередку всі перелічені органи влади лише періодично вносять свої корективи та доповнення, допомагають триматися накресленого шляху розвитку організації. А головну роботу виконують звичайні фрішники, які вирішили зробити щось цікаве або корисне для себе, своїх одноліток або будь-кого іншого.

Не дивлячись на те, що ФРІ — молодіжна організація, можна сказати, що «молодіжна» — це в першу чергу, а характеристика людського складу, а вже в другу чергу назва верстви людей, яким допомагають. Адже тут допомога

надходить воїнам АТО, соціально захищеним верствам населення — літнім людям, дітям у інтернатах.

Щодо допомоги молоді, вона виражається у створенні освітніх та розважальних заходів. Цілі завжди різні: розвиток навичок, допомога в самовизначенні, саморозвитку та працевлаштуванні — важко перелічити все. Наймасовіші події в Дніпрі, зроблені ФРІ за 2016, стали:

— дводенна освітня школа «Бери та роби» у квітні для 35 людей, де вони вчилися слідувати за часом, розмовляти переконливо та керувати кількома проектами;

— п'ятиденний мистецький табір для 45 осіб у серпні, на якому молодь від 18 до 28 вчилася малювати, танцювати, розуміти своє тіло;

— презентація ІТ-компаній у грудні для 77 людей, які зацікавлені у працевлаштуванні у сфері ІТ. Вони змогли отримати відповіді від своєї потенційних роботодавців стосовно того, як це — «війти в айти».

Якщо освітня чи соціальна служби самостійні, то медійна — допоміжна. Вона рідко робить власні проекти, але долучається до усіх інших. Без нас набагато менше людей дізналося б про заходи для молоді, які дійсно допомагають змінювати себе й оточення на краще.

Хто вас фінансує?

На улюблене питання скептиків ФРІ може відповідати безкінечно, приводячи приклади з досвіду. Гроші, якими володіє осередок, складаються з членських внесків. У Дніпрі це щомісячний внесок у розмірі 15 гривень. У середньому цих грошей вистачає на подарунки фрішникам на день народження, іноді на плакати й наліпки.

В організації є поняття не стільки

грошей, скільки ресурсів, потрібних для створення проекту. Серйозною перешкодою перед проведенням заходу є відсутність місця. Це питання вирішується не пошуком грошей на оренду, а пошуком того, хто безкоштовно його надасть. Виявляється, у Дніпрі є безліч комфортних місць, які можна використати безкоштовно. Із іншими речами те ж саме. Це зветься «нафандрайзити» — тобто знайти зовнішні ресурси.

Інші джерела ресурсів і грошей:

- гранти;
- власні кошти фрішників;
- організаційні внески учасників конкретних заходів.

Можливості для молоді

У листопаді ФРІ у Дніпрі провела три ярмарки громадських організацій. На них були присутні представники 17-ти некомерційних організацій. Кожна з цих ГО щонайменш раз на місяць робить якийсь корисний захід. Для молоді Дніпра це означає 17 можливостей для освіти, розвитку, подорожей щомісячно. Люди можуть їх використовувати, можуть навіть самі їх створювати, треба тільки піднятися і подивитися необхідний бік. Ці можливості — це свобода людини у сфері праці, відпочинку та розвитку. А що як не свобода є ознакою вільної демократичної країни?

Ксенія ПЕТРУЧИК, 5-Ж

ТИТАН HOLLAND

Логотип мережі спортзалів

Наталія КУРКІНА, 4-РІЗ

**COFFE
HOUSE**

Логотип кав'ярні

Наталія КУРКІНА, 4-РІЗ

Логотип крамниці, яка продає
голандські тюльпани

Юлія ПОНОМАРЕНКО, 4-РІЗ

Логотип кав'ярні

Юлія ПОНОМАРЕНКО, 4-РІЗ

Логотип організації із захисту тварин

Наталія КУРКІНА, 4-РІЗ

**STRONG
FIT**

Логотип мережі спортзалів

Юлія ПОНОМАРЕНКО, 4-РІЗ

Логотип ботанічного саду

Наталія КУРКІНА, 4-РІЗ

Логотип зоопарку

Юлія ПОНОМАРЕНКО, 4-РІЗ

КОНОТАКТ

Адреса: 92703, Луганська обл.,
м. Старобільськ, пл. Гоголя, 1
E-mail: renf@bk.ru
Електронна версія видання:
http://luguniv.edu.ua/?page_id=10361

Кафедра журналістики та видавничої справи
ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»

Головний редактор - Галич А. О.,
Редактор випуску - Ульянова К. М.,
Редактори від студентів: Третякова В., Сікорська М.,
Технічний редактор - Третякова Ю.

Обсяг 14 ст.